Ось-ось Слов'янськ! Моя родина!
Забилось серденько в грудях,
Пригнулись до землі коліна,
А очі плавають в сльозах!
Слов'янськ, Слов'янськ! Як гарно ти
По річці Тору, по рівнині
Розкинув пишнії садки,
Квіти пахучі по долині
І так красуєшся собі!
Твої дівки цвітуть так мило,
Їх чорні брови, їх пісні —
По Україні перве диво
І перша слава для річей.
Нігде нема таких очей,
Які слов'янки мають очі:
І рання зірка на востоці
Навряд бува ясніша їх!
Ох! хто із хлопців молодих,
Який хоч раз на вас поглянув,
Покойно нічку досипав,
По вас горюючи, не в'янув,
Не плакав нишком, не вздихав.
Ви всі на диво білолиці;
Як подивлюся я на вас,
Ви настоящі чарівниці;
І всякий раз, і всякий раз,
Коли слов'янка що промове,
Так і почуєтья тобі,
Неначе вечором в діброві
Воркує горлиця собі;
А як вечірньою порою
В садочку пісню заведе, —
Так до сліз нехотя і доведе,
І серце підорве жуброю.